

การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชานาฏศิลป์ของนักเรียนประถมศึกษาปีที่ 6
ที่เรียนโดยใช้รูปแบบการสอนซินเนคติกส์

A Study on Primary 6 (Grade 6) Students' Learning Achievement in Dramatic Dance
Course Using the Synectics Instructional Model

Received: 19 August 2024
Revised: 11 September 2024
Accepted: 14 September 2024

ชมพิจา ศรีภักดี^{1*}, คารณ สุนทรานนท์², รจนา สุนทรานนท์³ และสุทธิพร บุญส่ง⁴

Chompicha Sripukdee^{1*}, kamron Suntharanont², Rojana Suntharanont³ and Sutthiporn Boonsong⁴

^{1*}นักศึกษา หลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขานาฏศิลป์ศึกษา คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี

อำเภอคลองหลวง จังหวัดปทุมธานี

^{2,3}อาจารย์ หลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี

อำเภอคลองหลวง จังหวัดปทุมธานี

⁴อาจารย์ คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี อำเภอคลองหลวง จังหวัดปทุมธานี

^{1*}Master student of Education Program in Performing Arts Education student Faculty of Fine and Applied Arts Rajamangala University of Technology Thanyaburi, Khlong Luang Pathumthani

^{2,3}Lecturer from the Professors from graduate level Master, Faculty of Fine and Applied Arts Rajamangala University of Technology Thanyaburi, Khlong Luang Pathumthani

⁴Lecturer from the Department of Education, Faculty of Technical Education Rajamangala University of Technology Thanyaburi, Khlong Luang Pathumthani

*Corresponding Author Email: s.chompicha@gmail.com

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์ 1. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านความรู้ รายวิชานาฏศิลป์ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนองค์การบริหารส่วนจังหวัดสุราษฎร์ธานี 2 (บ้านดอนเกลี้ยง) ที่ใช้รูปแบบการสอนแบบซินเนคติกส์ (Synectics) โดยเปรียบเทียบระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน 2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านความรู้ระหว่างกลุ่มทดลองที่ใช้รูปแบบการสอนแบบซินเนคติกส์ (Synectics) กับกลุ่มควบคุมที่สอนแบบปกติ และ 3. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ด้านทักษะปฏิบัติระหว่างกลุ่มทดลองที่ใช้รูปแบบการสอนแบบซินเนคติกส์ (Synectics) เป็นการวิจัยแบบเชิงปริมาณ มีเครื่องมือในการวิจัย ประกอบด้วย (1) แบบการสอนแบบซินเนคติกส์ (2) แผนการจัดการเรียนรู้จำนวน 6 แผน (3) แบบทดสอบจำนวน 2 ฉบับ (4) แบบประเมินทักษะปฏิบัติ จำนวน 4 ฉบับ โดยมีกลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนองค์การบริหารส่วนจังหวัดสุราษฎร์ธานี 2 (บ้านดอนเกลี้ยง) จังหวัดสุราษฎร์ธานี จำนวน 2 ห้องเรียน ซึ่งจัดห้องละความสามารถ โดยแบ่งออกเป็นกลุ่มทดลอง จำนวน 30 คน ที่ใช้รูปแบบการสอนแบบซินเนคติกส์ (Synectics) กับกลุ่มควบคุมซึ่งเป็น จำนวน 30 คน ที่สอนแบบปกติ ได้มาจากการสุ่มแบบกลุ่ม แล้วนำข้อมูลที่รวบรวมได้จากแบบสอบถามมาวิเคราะห์โดยใช้สถิติเชิงพรรณนา ประกอบด้วย ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และเปรียบเทียบโดยการทดสอบค่าที (t-test) ผลการวิจัยพบว่า ผลการวิจัยพบว่า 1) กลุ่มทดลอง ที่ใช้รูปแบบการสอนซินเนคติกส์ (Synectics) มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านความรู้ ($\bar{x} = 18.49$) ซึ่งมีคะแนนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน 2) กลุ่มทดลองมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านความรู้ ($\bar{x} = 18.50$) ซึ่งสูงกว่ากลุ่มควบคุมที่เรียนด้วยวิธีการสอนแบบปกติ และ 3) กลุ่มทดลองมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านทักษะปฏิบัติ ($\bar{x} = 18.42$) ซึ่งสูงกว่ากลุ่มควบคุม

คำสำคัญ: ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน, นาฏศิลป์, รูปแบบการสอนซินเนคติกส์

Abstract

The purposes of this study were to 1. to compare students' learning achievement in the knowledge of dramatic dance course among Primary 6 (Grade 6) students at Surat Thani Provincial Administrative Organization School 2 (Ban Don Kiang) using the Synectics instructional model between before and after learning 2. to compare students' learning achievement in the knowledge between the experimental group using the Synectics instructional model and the control group using a normal instructional model and 3. to compare students' learning achievement in the practical skills between the experimental group using the Synectics instructional model and the control group using a normal instructional model. The samples consisted of Primary 6 (Grade 6) students at Surat Thani Provincial Administrative Organization School 2 (Ban Don Kiang), totaling 2 classrooms with mixed competence. The experimental group comprised 30 students instructed with the Synectics instructional model, while the control group included 30 students receiving normal instructional methods, selecting via group sampling. Research instruments included 1) Synectics instructional model 2) six learning management plans 3) two tests and 4) four practical skill assessment forms. Statistics for data analysis included mean, standard deviation, and t-test. The findings indicated that: 1) the experimental group using the Synectics instructional model showed learning achievement in knowledge ($\bar{x} = 18.49$) which was higher than after learning. 2) The experimental group exhibited learning achievement in knowledge ($\bar{x} = 18.50$) which was higher than the control group using a normal instructional model, and 3) the experimental group showed learning achievement in practical skills ($\bar{x} = 18.42$) which was higher than the control group.

Keywords: Learning Achievement, Dramatic Dance Course, Synectics Instructional Model

บทนำ

การศึกษา เป็นสิทธิขั้นพื้นฐานของคนไทยทุกคน ที่รัฐต้องจัดให้เพื่อพัฒนาคนไทยทุกช่วงวัยให้มีความเจริญงอกงามทุกด้าน เพื่อเป็นต้นทุนทางปัญญาที่สำคัญในการพัฒนาทักษะ คุณลักษณะและสมรรถนะในการประกอบสัมมาชีพ และการดำรงชีวิต ร่วมกับผู้อื่นในสังคมได้อย่างเป็นสุข ได้วางกรอบเป้าหมายและทิศทางการจัดการศึกษาของประเทศ โดยมุ่งจัดการศึกษาให้คนไทยทุกคนสามารถเข้าถึงโอกาสและความเสมอภาคในการศึกษาที่มีคุณภาพ พัฒนาระบบการบริหารจัดการศึกษาที่มีประสิทธิภาพ และพัฒนากำลังคนให้มีสมรรถนะตามขีดความสามารถของคนไทยทุกช่วงวัยให้เต็มตามศักยภาพ สามารถแสวงหาความรู้และเรียนรู้ได้ด้วยตนเองอย่างต่อเนื่องตลอดชีวิต โดยการขับเคลื่อนภายใต้วิสัยทัศน์คนไทยทุกคนได้รับการศึกษาและเรียนรู้ตลอดชีวิตอย่างมีคุณภาพ ดำรงชีวิตอย่างเป็นสุขสอดคล้องกับความต้องการในการพัฒนาประเทศที่ เน้นการเรียนการสอนผ่านการทำ กิจกรรมการเรียนรู้ ผ่านมุมมองประสบการณ์ของตนเอง เพื่อทำให้เกิดความเข้าใจตนเองที่แท้จริง และเป็นการแลกเปลี่ยน ประสบการณ์เพื่อให้เกิดมุมมองที่หลากหลายเกิดทักษะในการคิด จึงจำเป็นต้องเน้นการเรียนการสอนที่มีกิจกรรมในการกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดประสบการณ์ เกิดความเข้าใจในตนเองและผู้อื่น และเกิดการเรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพ มีทักษะใน การคิดอย่างมีระบบ และมีเหตุผล

การจัดการเรียนการสอนวิชานาฏศิลป์ไทยส่วนใหญ่เน้นการสอนที่ครูบอกกฎเกณฑ์หรือลอกเลียนแบบท่าทางของครูที่มีการสาธิตให้ผู้เรียนดูเป็นหลักโดยหลีกเลี่ยงไม่ได้ เนื่องจากเป็นสิ่งที่จำเป็นต้องการเรียนรู้เพื่อให้ผู้เรียนปฏิบัติท่าทำได้ถูกต้องและมี

ลีลาสวยงามตามแบบฉบับครู ทั้งนี้ครูผู้สอนวิชานาฏศิลป์ไทยมีจุดมุ่งหมายในการสอนเพียงให้ผู้เรียนเป็นฝ่ายรับความรู้ในท่าทางการรำรำจากครูเพียงฝ่ายเดียว สภาพการจัดการเรียนการสอนวิชานาฏศิลป์ไทยจึงยังไม่เอื้อต่อการคิดสร้างสรรค์ครูจึงจำเป็นต้องพัฒนาวิธีการสอนที่แปลกใหม่ขึ้นมาใช้สอน เพื่อให้ผู้เรียนเกิดทักษะในการปฏิบัติท่ารำได้ถูกต้องและสวยงามพร้อมทั้งมีความคิดสร้างสรรค์ มีท่ารำที่แปลกใหม่ เพื่อต่อยอดการสร้างสรรคในงานนาฏศิลป์ไทย ซึ่งสอดคล้องกับวิวัฒน์ เพชรศรีและวิจิต สุรัตน์เรืองชัย (2561, น.23) ได้พูดถึงพฤติกรรมการสอนนาฏศิลป์ไทย พบว่ารูปแบบการสอนนาฏศิลป์ไทยภาคปฏิบัติใช้วิธีการสอนโดยการเลียนแบบเป็นหลักและปฏิบัติสืบทอดกันมาโดยถือว่าเป็นวิธีการสอนที่ดีที่สุด ผู้เรียนต้องพยายามเลียนแบบครูให้ได้ทั้งหมด การเรียนการสอนดังกล่าวจึงไม่เอื้อต่อการเรียนรู้ในทางเชิงสร้างสรรค์ นอกจากนี้การสอนโดยให้ผู้เรียนปฏิบัติตามครูผู้สอนอย่างเคร่งครัด โดยผู้เรียนไม่ได้ซักถามหรือแสดงความคิดเห็นขาดการมีส่วนร่วมในกิจกรรมต่าง ๆ ย่อมส่งผลให้ผู้เรียนเกิดเจตคติทางลบต่อการเรียนนาฏศิลป์ไทย ผู้เรียนจึงไม่สนใจการเรียนเพราะมองไม่เห็นประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียนทำให้ไม่สามารถค้นพบศักยภาพของตนเองที่มีอยู่ได้ (บุษกร พรหมหล้าวรรณ, 2549, น.2) และผู้สอนจึงจำเป็นต้องคำนึงถึงพัฒนาการของผู้เรียน โดยเฉพาะเรื่องพัฒนาการและศักยภาพที่แตกต่างกันออกไปของผู้เรียน ช่วงชั้นประถมศึกษา ตอนปลาย การสอนนาฏศิลป์ไทยในวัยนี้ผู้สอนสามารถสอนได้อย่างเต็มที่ เนื่องจากเด็กมีการพัฒนาการทางด้านร่างกายที่ดี กล้ามเนื้อทุกส่วนมีความสัมพันธ์กัน ชอบเข้าสังคม ต้องการความยอมรับนับถือในสังคม กล้าแสดงออก และรวมถึงการมีความคิดสร้างสรรค์ ดังนั้นครูควรจึงนำความพร้อมของเด็กในวัยนี้มาใช้ในการออกแบบการสอนนาฏศิลป์ให้เหมาะสมมากยิ่งขึ้น (รจนา สุนทรานนท์, 2556, น.50-52) ดังนั้น เพื่อให้การจัดการเรียนการสอนมีประสิทธิภาพและประสบผลสำเร็จตามแนวทางการจัดการศึกษา ครูต้องปรับพฤติกรรมการสอนจากผู้ถ่ายทอดความรู้เปลี่ยนเป็นผู้จัดประสบการณ์การเรียนรู้ให้กับผู้เรียน โดยเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในการแสดงออก ทั้งในการปฏิบัติและการแสดงความคิดเห็นรวมทั้งการปฏิบัติกิจกรรมต่าง ๆ ด้วยตนเองมากที่สุด เพื่อให้ผู้เรียนได้พัฒนาความสามารถของตนเองได้เต็มตามศักยภาพและเน้นในด้านความคิดสร้างสรรค์ ซึ่งในการเรียนรู้ทางด้านนาฏศิลป์ไทยนั้นมีเทคนิคและวิธีการที่สามารถทำได้หลายวิธี เช่น วิธีการระดมพลังสมอง การสอนให้คิดประดิษฐ์หรือเทคนิคต่าง ๆ ที่เชื่อมโยงสัมพันธ์โดยใช้การเปรียบเทียบเพื่อให้เห็นภาพได้ชัดเจน การสอนโดยใช้จินตนาการจากการเรียนรู้ในเรื่องของนาฏศิลป์ไทย จากประสบการณ์และการสังเกตการณ์ หากได้นำวิธีและเทคนิคเหล่านี้ไปประยุกต์ใช้ในวิชานาฏศิลป์ไทยก็จะช่วยให้ส่งเสริมการฝึกพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ของผู้เรียนได้เป็นอย่างดี (สุวิทย์ มูลคำ และอรทัย มูลคำ, 2545, น.139)

โรงเรียนองค์การบริหารส่วนจังหวัดสุราษฎร์ธานี ๒ (บ้านดอนเกลี้ยง) ได้ดำเนินการพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษา พุทธศักราช 2553 (ฉบับปรับปรุง) พ.ศ.2564 ขึ้นมาตามที่กระทรวงศึกษาธิการได้ประกาศใช้หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 และให้สถานศึกษาใช้เอกสารหลักสูตรดังกล่าวเป็นกรอบและแนวทางในการจัดทำหลักสูตรสถานศึกษาและจัดการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาเด็กและเยาวชนไทยทุกคนในระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานให้มีคุณภาพด้านความรู้ ความสามารถ และคุณลักษณะอันพึงประสงค์ เพื่อพัฒนาตนเองอย่างต่อเนื่องตลอดชีวิต เนื่องด้วยการเปลี่ยนแปลงสภาพทางเศรษฐกิจ สังคม ความเจริญก้าวหน้าทางวิทยาการ และเทคโนโลยีการปรับเปลี่ยนปฏิรูปสังคมไปสู่ความเป็นสังคมใหม่ประกอบกับแนวคิดใหม่ในการจัดการศึกษาขั้นพื้นฐานที่มุ่งพัฒนาผู้เรียน ให้เป็นผู้ที่สมบูรณ์มีความสมดุลทั้งด้านร่างกายจิตใจ สติปัญญา อารมณ์ และสังคม สามารถ พัฒนาตนเองและร่วมมือกับผู้อื่นได้อย่างสร้างสรรค์ จึงต้องมีการจัดทำหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน ซึ่งประกอบด้วยกลุ่มสาระที่จำเป็นต่อการพัฒนาคุณภาพชีวิตของผู้เรียน (โรงเรียนองค์การบริหารส่วนจังหวัดสุราษฎร์ธานี 2 บ้านดอนเกลี้ยง, 2565, น. 3) กลุ่มสาระการเรียนรู้ที่มุ่งเน้นการส่งเสริมให้มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ที่มีจินตนาการทางศิลปะ ชื่นชมความงาม สนุกเพลิดเพลิน มีความมีคุณค่า ซึ่งมีผลต่อคุณภาพชีวิตมนุษย์ ดังนั้นกิจกรรมศิลปะสามารถนำไปใช้ในการพัฒนาผู้เรียน โดยตรงทั้งด้านร่างกาย จิตใจ สติปัญญา อารมณ์ และสังคม ตลอดจน การนำไปสู่การพัฒนาสิ่งแวดล้อม ส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความเชื่อมั่นในตนเอง และ

แสดงออกในเชิงสร้างสรรค์ พัฒนาระบบการรับรู้ทางศิลปะ การเห็นภาพรวม การสังเคราะห์ละเอียด ทำให้ผู้เรียนสามารถค้นพบศักยภาพของตนเอง อันเป็นพื้นฐานในการศึกษาต่อหรือประกอบอาชีพในอนาคตต่อไปอีกด้วย

จากสภาพการเรียนการสอนการปฏิบัติทำรำนฏศิลป์ไทยในรายวิชานาฏศิลป์ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนองค์การบริหารส่วนจังหวัดสุราษฎร์ธานี 2 (บ้านดอนเกลี้ยง) ได้รับความสนใจจากนักเรียนน้อยลง เนื่องด้วยนักเรียนไม่มีความเข้าใจในการทำเรื่องของนาฏยศัพท์ ซึ่งเป็นสิ่งที่จำเป็นมากในการปฏิบัติทำทางนาฏศิลป์ไทย อันจะส่งผลไปสู่การปฏิบัติทำได้อย่างถูกต้องและสวยงาม ทำให้นักเรียนปฏิบัติทำไม่ได้ดีพอ ผนวกกับอิทธิพลของวัฒนธรรมต่างชาติที่เผยแพร่เข้ามาอย่างรวดเร็ว จึงทำให้นักเรียนบางคนเลือกที่จะสนใจในวิชานาฏศิลป์ไทยน้อยลง เพราะได้รับวัฒนธรรมต่างชาติที่มีความสนุกสนานมีรูปแบบที่หลากหลายมากขึ้น เมื่อวิเคราะห์หลักสูตรการเรียนการสอนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 พบว่า เนื้อหาความรู้และเวลาในการเรียนการสอนค่อนข้างน้อย เพราะการเรียนกลุ่มสาระศิลปะประกอบด้วยวิชาทัศนศิลป์ ดนตรี และนาฏศิลป์ไทย พื้นฐานการเรียนสาระวิชาดังกล่าวต้องใช้เวลาในการฝึกปฏิบัติมาก ๆ เนื่องจากนักเรียนขาดความต่อเนื่องในการปฏิบัติจึงเป็นผลทำให้ไม่สามารถปฏิบัติได้ รูปแบบการเรียนการสอนในรายวิชานาฏศิลป์ไทยควรเป็นรูปแบบที่มุ่งช่วยพัฒนาความสามารถของตัวผู้เรียนในด้านการปฏิบัติการกระทำหรือการแสดงออกต่าง ๆ ซึ่งจำเป็นต้องใช้หลักการและวิธีการที่แตกต่างกันออกไป รวมถึงรูปแบบการเรียนการสอนตามแนวคิดการพัฒนาทักษะการสร้างสรรค์นาฏศิลป์ไทยเช่นเดียวกัน ทักษะการสร้างสรรค์นาฏศิลป์ไทย ถือได้ว่าเป็นทักษะแห่งการประดิษฐ์ ตัดแปลง หรือ ปรับปรุงทำซ้ำขึ้นใหม่ให้มีความสวยงามและถูกต้องตามหลักนาฏศิลป์ไทย ซึ่งสิ่งสำคัญในการสร้างสรรค์ทำรำนฏศิลป์ไทยนั้นคือ ผู้สร้างสรรค์จะต้องมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องของทำรำพื้นฐานและสามารถปฏิบัติทำรำพื้นฐาน ได้แก่ นาฏยศัพท์และภาษาท่าทางนาฏศิลป์ โดยจะต้องให้มีความเข้าใจถึงหลักในการสร้างสรรค์ทำรำนฏศิลป์ไทยก่อน ถึงจะสามารถคิดและ หาแนวทางในการคัดเลือกประสบการณ์ในสถานการณ์ต่าง ๆ มาจัดระบบ สร้างสรรค์รูปแบบการแสดงตามความคิดของตนที่แปลกไปจากความคิดของผู้อื่น และสามารถนำไปปรับใช้ให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้นด้วยการฝึกปฏิบัติจนเกิดเป็นทักษะได้

ดังนั้น จากแนวคิดดังกล่าวผู้วิจัยได้เล็งเห็นถึงความสำคัญในการพัฒนาผู้เรียน จึงได้ตระหนักถึงความสำคัญของกระบวนการจัดการเรียนรู้ที่มุ่งพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ของผู้เรียนด้วยวิธีการเชื่อมโยง โดยใช้กระบวนการเปรียบเทียบ เพื่อช่วยให้ผู้เรียนได้สร้างผลงานที่สร้างสรรค์แปลกใหม่ในการสร้างสรรค์งานนาฏศิลป์ไทย ผู้วิจัยจึงได้จัดทำนวัตกรรมในการการศึกษาค้นคว้าหาความรู้ทางการเรียนรายวิชานาฏศิลป์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนองค์การบริหารส่วนจังหวัดสุราษฎร์ธานี ๒ (บ้านดอนเกลี้ยง) ที่เรียนโดยใช้รูปแบบการสอนซินเนคติกส์ เพื่อพัฒนาความรู้และทักษะปฏิบัติในการสร้างสรรค์นาฏศิลป์ได้อย่างสมบูรณ์

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ด้านความรู้ของนักเรียนประถมศึกษาปีที่ 6 ที่เรียนโดยใช้รูปแบบการสอนแบบซินเนคติกส์
2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ด้านความรู้ของนักเรียนประถมศึกษาปีที่ 6 ระหว่างกลุ่มทดลองที่เรียนโดยใช้รูปแบบการสอนแบบซินเนคติกส์กับกลุ่มควบคุมที่สอนแบบปกติ
3. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ด้านทักษะการปฏิบัติของนักเรียนประถมศึกษาปีที่ 6 ระหว่างกลุ่มทดลองที่เรียนโดยใช้รูปแบบการสอนแบบซินเนคติกส์กับกลุ่มควบคุมที่สอนแบบปกติ

การบทวนวรรณกรรม

บทความวิจัยนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาการบทวนเอกสาร และวรรณกรรม แนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง โดยขอสรุปการนำมาใช้ในบทความวิจัย ดังนี้

1. การออกแบบประดิษฐ์สร้างสรรค์ทำร่ำ เป็นขั้นที่ผู้ผลิตได้ผ่านกระบวนการขั้นต้นมาแล้วจึงดำเนินการสร้างสรรค์ทำร่ำ การเคลื่อนไหวร่างกายและการแปรแถว หากเป็นชุดที่มีบทขับร้อง ก็ต้องประพันธ์บทร้องด้วยการบรรจบเพลง ดนตรีประกอบการแสดง อุปกรณ์ประกอบการแสดงทุกอย่างต้องมีความกลมกลืนกัน (รจนา สุนทรานนท์ และคำณ สุนทรานนท์, 2556, น.234)
2. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน คือ แบบทดสอบที่ใช้วัดความรู้ ทักษะ และความสามารถทางวิชาการที่นักเรียนได้เรียนรู้มาแล้วว่าบรรลุผลสำเร็จตามจุดประสงค์ที่กำหนดไว้เพียงใด (พิชิต ฤทธิ์เจริญ, 2556, น.96)
3. กระบวนการซินเนคติกส์ คือ กระบวนการพัฒนาความคิดของผู้เรียนด้วยวิธีการเชื่อมโยง โดยใช้กระบวนการเปรียบเทียบเพื่อให้ได้สิ่งใหม่ (สุลิตัน ประกิจ, 2558, น.19)
4. ซินเนคติกส์ (Synectics) กับความคิดสร้างสรรค์ เป็นรูปแบบหนึ่งในการช่วยพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ ซินเนคติกส์เป็นวิธีสอนพัฒนาความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ที่น่าสนใจ รูปแบบการสอนนี้มีความเชื่อพื้นฐานทั้ง 4 ประการ คือ การมีความคิดสร้างสรรค์เกิดขึ้นอยู่เสมอในการดำรงชีวิตของมนุษย์ เป็นกระบวนการของความคิดสร้างสรรค์ไม่ใช่สิ่งที่ซับซ้อน สามารถฝึกฝนให้มีระดับความคิดสร้างสรรค์เพิ่มขึ้นได้ (อติยศ สรรคบุรณรักษ์ และธนาเทพ พรหมสุข, 2560, น.2560)

วิธีการดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการวิจัยเชิงทดลอง โดยมีวิธีการดำเนินการวิจัย ดังนี้

1. **กลุ่มตัวอย่างในการวิจัย** ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2566 จังหวัดสุราษฎร์ธานี จำนวน 2 ห้องเรียน ซึ่งจัดแบ่งห้องละความสามารถได้แก่ กลุ่มทดลองจำนวน 30 คน และ กลุ่มควบคุม จำนวน 30 คน ซึ่งได้จากการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster Sampling)
2. **เครื่องมือในการวิจัย** ได้แก่ 1) แบบการสอนแบบซินเนคติกส์ 2) แผนการจัดการเรียนรู้จำนวน 6 แผน 3) แบบทดสอบจำนวน 2 ฉบับ 4) แบบประเมินทักษะปฏิบัติ จำนวน 4 ฉบับ และผ่านผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความถูกต้อง 5 ท่าน ดังนี้ ด้านนาฏศิลป์ จำนวน 3 คน, ด้านวิจัย จำนวน 1 คน และด้านภาษา จำนวน 1 คน 5) อื่นๆ ตัวอย่างเชิงคุณภาพ แบบประเมินความรู้เรื่อง หลักการสร้างสรรค์การแสดงนาฏศิลป์, การวิเคราะห์เนื้อร้องและทำนองเพลง, แบบประเมินความรู้ด้านทักษะเรื่อง การออกแบบเครื่องแต่งกายประกอบการแสดง, การประดิษฐ์อุปกรณ์ประกอบการแสดง, การประดิษฐ์อุปกรณ์ประกอบการแสดง, การประดิษฐ์ทำร่ำประกอบเพลงและเรื่อง การนำเสนอการแสดง นำแบบสอบถามปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของที่ปรึกษา แล้วตรวจสอบโดยผู้เชี่ยวชาญ 5 ท่าน เพื่อตรวจสอบ
3. **การเก็บรวบรวมข้อมูล** ได้จากแบบประเมินด้านความรู้ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน ในแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 และ 2 โดยใช้รูปแบบการสอนแบบซินเนคติกส์ในกลุ่มทดลอง และสอนด้วยวิธีสอนแบบปกติกับกลุ่มควบคุม และแบบประเมินด้านประเมินทักษะปฏิบัติ ในแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3 ถึง 6 โดยใช้รูปแบบการสอนแบบซินเนคติกส์ในกลุ่มทดลอง และสอนด้วยวิธีสอนแบบปกติกับกลุ่มควบคุม และจากการรวบรวมเอกสารข้อมูลต่าง ๆ อาทิ หนังสือ ตำรา เอกสารวิชาการ งานวิจัย
4. **การวิเคราะห์ข้อมูล** ได้เก็บรวบรวมข้อมูล ในแบบประเมินการออกแบบและสร้างสรรค์ทำร่ำ แบบประเมินการร้องเพลง แบบประเมินการประดิษฐ์ทำร่ำ แบบประเมินการออกแบบเครื่องแต่งกายประกอบการแสดง แบบประเมินการออกแบบและประดิษฐ์อุปกรณ์ประกอบการแสดง แบบประเมินการนำเสนอการแสดงของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ได้วิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้ วิเคราะห์แบบทดสอบและแบบประเมินทักษะปฏิบัติ โดยสถิติพื้นฐาน
5. **สถิติที่ใช้ในการวิจัย** ได้แก่ โปรแกรมสถิติสำเร็จรูปเชิงพรรณนา ประกอบด้วย ค่าร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย (Mean) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) และการเปรียบเทียบโดยการทดสอบค่าที (t- test)

ผลการวิจัย

การวิจัยเรื่องการศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชานาฏศิลป์ของนักเรียนประถมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้รูปแบบการสอนซินเนคติกส์ ผู้วิจัยสามารถจำแนกผลการวิจัยได้ ดังนี้

1. เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ด้านความรู้ของนักเรียนประถมศึกษาปีที่ 6 ที่เรียนโดยใช้รูปแบบการสอนแบบซินเนคติกส์

ผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ด้านความรู้ของนักเรียนประถมศึกษาปีที่ 6 ที่เรียนโดยใช้รูปแบบการสอนแบบซินเนคติกส์ ผู้วิจัยสามารถจำแนกผลตามตารางที่ 1 ดังนี้

ตารางที่ 1 การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ด้านความรู้ของนักเรียนประถมศึกษาปีที่ 6 ที่เรียนโดยใช้รูปแบบการสอนแบบซินเนคติกส์

กลุ่ม	n	$\bar{x}$	S.D.	$\bar{D}$	t	Sig.
ก่อนเรียน (Pre-test)	30	11.73	3.72	6.77	26.82	.000
หลังเรียน (Post-test)	30	18.49	2.40			

จากตารางที่ 1 พบว่า ด้านความรู้ ของกลุ่มทดลองในแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 เรื่องหลักการสร้างสรรค์การแสดงนาฏศิลป์ และแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2 เรื่องการวิเคราะห์เนื้อร้องและทำนองเพลง พบว่า คะแนนเฉลี่ย ($\bar{x}$) ของหลังเรียน = 18.49 ซึ่งสูงกว่าคะแนนเฉลี่ย ($\bar{x}$) ของก่อนเรียน = 11.73 และเมื่อทดสอบด้วยสถิติ t-test พบว่า ค่า $t = 26.82$

2. เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ด้านความรู้ของนักเรียนประถมศึกษาปีที่ 6 ระหว่างกลุ่มทดลองที่เรียนโดยใช้รูปแบบการสอนแบบซินเนคติกส์กับกลุ่มควบคุมที่สอนแบบปกติ

ผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ด้านความรู้ของนักเรียนประถมศึกษาปีที่ 6 ระหว่างกลุ่มทดลองที่เรียนโดยใช้รูปแบบการสอนแบบซินเนคติกส์กับกลุ่มควบคุมที่สอนแบบปกติ ผู้วิจัยสามารถจำแนกผลตามตารางที่ 2 ดังนี้

ตารางที่ 2 เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ด้านความรู้ของนักเรียนประถมศึกษาปีที่ 6 ระหว่างกลุ่มทดลองที่เรียนโดยใช้รูปแบบการสอนแบบซินเนคติกส์ กับกลุ่มควบคุมที่สอนแบบปกติ

การทดสอบ	n	$\bar{x}$	S.D.	t	Sig
กลุ่มทดลอง	30	18.50	1.588	8.650**	.000
กลุ่มควบคุม	30	14.53	1.689		

จากตารางที่ 2 พบว่า ด้านความรู้ระหว่างกลุ่มทดลองที่เรียนโดยใช้รูปแบบการสอนซินเนคติกส์ (Synectics) กับกลุ่มควบคุมที่เรียนด้วยวิธีการสอนแบบปกติ ในแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 เรื่องหลักการสร้างสรรค์การแสดงนาฏศิลป์ และแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2 เรื่องการวิเคราะห์เนื้อร้องและทำนองเพลง พบว่า คะแนนเฉลี่ย ($\bar{x}$) ของกลุ่มทดลอง = 18.50 ซึ่งสูงกว่าคะแนนเฉลี่ย ($\bar{x}$) ของกลุ่มควบคุม = 14.53 และเมื่อทดสอบด้วยสถิติ t-test พบว่า ค่า $t = 8.650$

3. เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ด้านทักษะการปฏิบัติของนักเรียนประถมศึกษาปีที่ 6 ระหว่างกลุ่มทดลองที่เรียนโดยใช้รูปแบบการสอนแบบซินเนคติกส์กับกลุ่มควบคุมที่สอนแบบปกติ

ผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ด้านทักษะการปฏิบัติของนักเรียนประถมศึกษาปีที่ 6 ระหว่างกลุ่มทดลองที่เรียนโดยใช้รูปแบบการสอนแบบซินเนคติกส์กับกลุ่มควบคุมที่สอนแบบปกติ ผู้วิจัยสามารถจำแนกผลตามตารางที่ 3 ดังนี้

ตารางที่ 3 ผลสัมฤทธิ์ด้านทักษะการปฏิบัติ ของนักเรียนประถมศึกษาปีที่ 6 ระหว่างกลุ่มทดลองที่เรียนโดยใช้รูปแบบการสอนแบบซินเนคติกส์กับกลุ่มควบคุมที่สอนแบบปกติ

ทักษะปฏิบัติ	กลุ่ม	n	$\bar{x}$	S.D.	t	Sig
รวม 4 เรื่อง	กลุ่มทดลอง	30	18.42	1.178	18.055**	.000
	กลุ่มควบคุม	30	12.1	1.577		

จากตารางที่ 3 พบว่า ผลด้านทักษะการปฏิบัติ ระหว่างกลุ่มทดลองที่เรียนโดยใช้ รูปแบบการสอนซินเนคติกส์ (Synectics) กับกลุ่มควบคุมที่เรียนด้วยวิธีการสอนแบบปกติ ในแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3-6 เรื่อง การออกแบบเครื่องแต่งกายประกอบการแสดง, การประดิษฐ์อุปกรณ์ประกอบการแสดง, การประดิษฐ์ทำรำประกอบเพลง และการนำเสนอการแสดง คะแนนรวมทั้งสิ้น 80 คะแนน พบว่า คะแนนเฉลี่ย ($\bar{x}$) ของกลุ่มทดลองได้คะแนนเฉลี่ย = 18.42 สูงกว่ากลุ่มควบคุมที่ได้คะแนนเฉลี่ย = 12.1 เมื่อทดสอบด้วยสถิติ t-test พบว่า ค่า $t = 18.05$

สรุปผลการวิจัย

การวิจัยเรื่องการศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชานาฏศิลป์ของนักเรียนประถมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้รูปแบบการสอนซินเนคติกส์ ผู้วิจัยสามารถสรุปผลการวิจัยตามวัตถุประสงค์ได้ ดังนี้

1. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ด้านความรู้ของนักเรียนประถมศึกษาปีที่ 6 ที่เรียนโดยใช้รูปแบบการสอนแบบซินเนคติกส์ พบว่า ด้านความรู้ ของกลุ่มทดลองในแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 เรื่องหลักการสร้างสรรค์การแสดงนาฏศิลป์ และแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2 เรื่องการวิเคราะห์เนื้อร้องและทำนองเพลง พบว่า คะแนนเฉลี่ย ($\bar{x}$) ของหลังเรียน = 18.49 ซึ่งสูงกว่าคะแนนคะแนนเฉลี่ย ($\bar{x}$) ของก่อนเรียน = 11.73 และเมื่อทดสอบด้วยสถิติ t-test พบว่า ค่า $t = 26.82$

2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ด้านความรู้ของนักเรียนประถมศึกษาปีที่ 6 ระหว่างกลุ่มทดลองที่เรียนโดยใช้รูปแบบการสอนแบบซินเนคติกส์กับกลุ่มควบคุมที่สอนแบบปกติ พบว่า ด้านความรู้ระหว่างกลุ่มทดลองที่เรียนโดยใช้รูปแบบการสอนซินเนคติกส์ (Synectics) กับกลุ่มควบคุมที่เรียนด้วยวิธีการสอนแบบปกติ ในแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 เรื่องหลักการสร้างสรรค์การแสดงนาฏศิลป์ และแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2 เรื่องการวิเคราะห์เนื้อร้องและทำนองเพลง พบว่า คะแนนเฉลี่ย ($\bar{x}$) ของกลุ่มทดลอง = 18.50 ซึ่งสูงกว่าคะแนนเฉลี่ย ($\bar{x}$) ของกลุ่มควบคุม = 14.53 และเมื่อทดสอบด้วยสถิติ t-test พบว่า ค่า $t = 8.650$

3. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ด้านทักษะการปฏิบัติของนักเรียนประถมศึกษาปีที่ 6 ระหว่างกลุ่มทดลองที่เรียนโดยใช้รูปแบบการสอนแบบซินเนคติกส์กับกลุ่มควบคุมที่สอนแบบปกติ พบว่า ด้านทักษะการปฏิบัติ ระหว่างกลุ่มทดลองที่เรียนโดยใช้รูปแบบการสอนซินเนคติกส์ (Synectics) กับกลุ่มควบคุมที่เรียนด้วยวิธีการสอนแบบปกติ ในแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3-6 เรื่อง การออกแบบเครื่องแต่งกายประกอบการแสดง, การประดิษฐ์อุปกรณ์ประกอบการแสดง, การประดิษฐ์ทำรำประกอบเพลง และการนำเสนอการแสดง คะแนนรวมทั้งสิ้น 80 คะแนน พบว่า คะแนนเฉลี่ย ($\bar{x}$) ของกลุ่มทดลองได้คะแนนเฉลี่ย ($\bar{x} = 18.42$) สูงกว่ากลุ่มควบคุมที่ได้คะแนนเฉลี่ย ($\bar{x} = 12.1$) เมื่อทดสอบด้วยสถิติ t-test พบว่า ค่า $t = 18.05$

การอภิปรายผล

การวิจัยเรื่องการศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชานาฏศิลป์ของนักเรียนประถมศึกษาปีที่ 6 ที่เรียนโดยใช้รูปแบบการสอนซินเนคติกส์ ผู้วิจัยสามารถอภิปรายผลการวิจัยได้ ดังนี้

1. ผลด้านความรู้ ของนักเรียนประถมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้รูปแบบการสอนซินเนคติกส์ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน พบว่า นักเรียนมีคะแนนสอบหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ สอดคล้องกับซูลิรัตน์ ล้านาจ (2558) ที่กล่าวว่า

รูปแบบซินเนคติกส์สามารถพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ในการคิดประดิษฐ์ทำรายได้ ผลปรากฏว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่าก่อนเรียน และเมื่อทดสอบด้วยสถิติ t-test พบว่า เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ซึ่งสอดคล้องกับพล พิมโพธิ์ (2561, บทคัดย่อ) ศึกษาการวิจัยเรื่องผลการจัดการเรียนรู้โดยใช้แนวคิดอรรถฐานร่วมกับรูปแบบการสอนซินเนคติกส์ที่มีต่อความสามารถในการเขียนร้อยกรองเชิงสร้างสรรค์และเจตคติต่อการเขียนร้อยกรองเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 5 พบว่า 1) ความสามารถในการเขียนร้อยกรองเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้แนวคิดอรรถฐานร่วมกับรูปแบบการสอนซินเนคติกส์หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 2) ความสามารถในการเขียนร้อยกรองเชิงสร้างสรรค์เป็นไปตามเกณฑ์ โดยมีค่าร้อยละ 80.20 3) งานเขียนร้อยกรองเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนด 4) เจตคติต่อการเขียนร้อยกรองเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนอยู่ในระดับมาก

2. ผลด้านความรู้ ของนักเรียนประถมศึกษาปีที่ 6 ระหว่างกลุ่มทดลองที่เรียนโดยใช้ รูปแบบการสอนซินเนคติกส์กับกลุ่มควบคุมที่เรียนด้วยวิธีการสอนแบบปกติ พบว่ากลุ่มทดลองที่เรียนโดยใช้รูปแบบการสอนซินเนคติกส์มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านความรู้ สูงกว่ากลุ่มควบคุมที่เรียนด้วยวิธีการสอนแบบปกติ ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ซึ่งสอดคล้องกับพิริยะพงศ์ พิมพระลับ (2565, บทคัดย่อ) ศึกษาวิจัยเรื่องการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 พบว่า 1) แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มีประสิทธิภาพ (E1/E2) เท่ากับ 84.83/82.23 2) นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนด้วยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์ มีความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 3) นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนด้วยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่อง การเขียนเชิงสร้างสรรค์ หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ 4) นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนด้วยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์ มีความพึงพอใจโดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด

3. ผลด้านทักษะการปฏิบัติ ของนักเรียนประถมศึกษาปีที่ 6 ระหว่างกลุ่มทดลองที่เรียนโดยใช้ รูปแบบการสอนซินเนคติกส์กับกลุ่มควบคุมที่เรียนด้วยวิธีการสอนแบบปกติ พบว่ากลุ่มทดลองที่เรียนโดยใช้ รูปแบบการสอนซินเนคติกส์มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านความทักษะปฏิบัติ สูงกว่ากลุ่มควบคุมที่เรียนด้วยวิธีการสอนแบบปกติ และเมื่อทดสอบด้วยสถิติ t-test พบว่า มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ซึ่งสอดคล้องกับณัฐนิชา จิตตะคาม (2561, บทคัดย่อ) ศึกษาวิจัย เรื่องการจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบการสอนซินเนคติกส์ เพื่อพัฒนาทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 พบว่า 1) ทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์ รายวิชาภาษาไทย ของนักเรียนกลุ่มทดลอง ที่เรียนโดยใช้การจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบการสอนแบบซินเนคติกส์ หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน 2) ทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์ รายวิชาภาษาไทย ของนักเรียนกลุ่มควบคุม ที่เรียนโดยใช้รูปแบบการสอนแบบปกติ หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน 3) ทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์ รายวิชาภาษาไทย ของกลุ่มทดลองที่เรียนโดยการจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบการสอนแบบซินเนคติกส์ สูงกว่ากลุ่มควบคุมที่เรียนโดยใช้รูปแบบการสอนแบบปกติ

ข้อค้นพบ หรือองค์ความรู้ใหม่

จากงานวิจัยในครั้งนี้ได้ข้อค้นพบว่า ในปัจจุบันการจัดการเรียนการสอนในรายวิชานาฏศิลป์ไทยส่วนใหญ่ จะเน้นการสอนที่ครูบอกกฎเกณฑ์ หรือลอกเลียนแบบท่าทาง และการสาธิตของครูเป็นหลัก โดยหลีกเลี่ยงไม่ได้ เนื่องจากเป็นสิ่งที่จำเป็นต้องการเรียนรู้ เพื่อให้ผู้เรียนปฏิบัติท่าทำได้ถูกต้อง และมีลีลาสวยงาม ตามแบบฉบับครู การเรียนการสอนดังกล่าว จึงไม่เอื้อต่อการเรียนรู้ในเชิงสร้างสรรค์ เพื่อให้การจัดการเรียนการสอนมีประสิทธิภาพ ครูจึงต้องเปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมด้านการแสดงความคิดเห็น การแสดงออก กระบวนการคิดสร้างสรรค์โดยใช้รูปแบบการสอนซินเนคติกส์ (Synectics) เป็นทฤษฎีที่เน้นการพัฒนา

ทักษะเรื่อง ความคิดสร้างสรรค์สำหรับผู้เรียนอีกวิธีหนึ่ง ซึ่งทักษะในการสร้างสรรค์นาฏศิลป์ไทย ถือได้ว่าเป็นทักษะแห่ง การประดิษฐ์ ดัดแปลง หรือ ปรับปรุงทำซ้ำขึ้นใหม่ ให้ความสวยงาม และ ถูกต้องตามหลักนาฏศิลป์ไทย สิ่งสำคัญในการสร้างสรรค์ทำ รำนั้น ผู้สร้างสรรค์จำเป็นจะต้องมีความรู้ ความเข้าใจ ถึงหลักในการสร้างสรรค์ทำซ้ำทางนาฏศิลป์ ถึงจะสามารถคิด และ สร้างสรรค์ชุดการแสดงได้

ข้อเสนอแนะการวิจัย

1. ข้อเสนอแนะในการนำไปใช้

1.1 ควรนำกิจกรรมการเรียนรู้ไว้ในรูปแบบ Google Drive เพื่อให้ผู้เรียนได้ศึกษาค้นคว้าข้อมูลและทบทวนบทเรียนได้ ด้วยตัวเอง

1.2 ควรปรับเปลี่ยนช่วงเวลาในการสอนแต่ละรายแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อให้สอดคล้องตามเนื้อหาได้ตามความ เหมาะสม

1.3 ควรสอนนวัตกรรมที่หลากหลายมาผสมผสานเสริมแรงจูงใจในการเรียน

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรนำรูปแบบการสอนซินเนคติกส์ไปบูรณาการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ในด้านการแสดงละครเพื่อส่งเสริมจริยธรรม ให้แก่นักเรียน

2.2 ควรนำรูปแบบการสอนซินเนคติกส์ผสมผสานกับการสอนทักษะปฏิบัติของแอโรบ ในรายวิชานาฏศิลป์

เอกสารอ้างอิง

- ณัฐนิชา จิตตะคาม. (2561.) การจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบการสอนซินเนคติกส์ เพื่อพัฒนาทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์ ของ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. (ปริญาการศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต). ปทุมธานี: มหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐมบุรี.
- บุษกร พรหมหล้าวรรณ. (2549). การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและเจตคติต่อการเรียนวิชานาฏศิลป์ของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้รับการสอนโดยการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนแบบ 4 MAT. (ปริญาณานิพนธ์ การศึกษามหาบัณฑิตสาขาวิชาการอุดมศึกษา). กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- พล พิมพ์โพธิ์. (2561). ผลการจัดการเรียนรู้โดยใช้แนวคิดอรรถฐานร่วมกับรูปแบบการสอนซินเนคติกส์ที่มีต่อความสามารถในการ เขียนร้อยกรองเชิงสร้างสรรค์และเจตคติต่อการเขียนร้อยกรองเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5. (วิทยานิพนธ์ปริญามหาบัณฑิต). กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- พิริยะพงศ์ พิมพ์พลับ. (2565). การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์ เพื่อส่งเสริมทักษะความสามารถในการเขียนเชิง สร้างสรรค์ของนักเรียนประถมศึกษาปีที่ 5. (ปริญาการศึกษามหาบัณฑิต). มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- รจนา สุนทรานนท์ และคำณ สุนทรานนท์. (2556). เกมท่ามาตรฐานวิชาชีพนาฏศิลป์ไทยระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน. ปทุมธานี: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี.
- วิวัฒน์ เพชรศรี และวิจิต สุรัตน์เรืองชัย. (2561). การพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้นาฏศิลป์ที่ส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์ ทางนาฏศิลป์ของผู้เรียนในระดับช่วงชั้นที่ 2. วารสารการศึกษาและพัฒนาสังคมปีที่4, 4(2), 1-13.
- สุวิทย์ มูลคำ และอรทัย มูลคำ. (2545). 21 วิธีจัดการเรียนรู้: เพื่อพัฒนากระบวนการคิด. กรุงเทพฯ: ภาพพิมพ์.
- อดิยศ สรรคบุรณารักษ์ และธนาเทพ พรหมสุข. (2560). รูปแบบการสอนที่ส่งเสริมนวัตกรรมและกระบวนการคิดสร้างสรรค์ ทักษะที่จำเป็นในศตวรรษที่21. วารสาร Veridian E-Journal, Silpakorn University (มนุษยศาสตร์สังคมศาสตร์และ ศิลปะ), 10(3), 1-12.